

A különböző, régi reakciós ifjúsági egyesületek, vagy szervezetek tulajdonképpen le lettek leplezve ebben a nagy felszabadító háborúban, azonban ez korántsem jelenti azt, hogy el is múlt a veszély ezeknek az ifjúságszervezését illetőleg. Találkozhatunk még ma is ideiglenes sikereket elérő, vagy sikertelen kísérletekkel, amelyeknek célja őket ütni az ifjúság sorai közé, új formában, de régi szellemben működő demokratikus vagy »semleges« felszavatartó csoportok újjáélesztésével. Megbontani az ifjúság egységét, visszatartani a létkérdés, a gazdasági újjáépítés megoldásában való részvételtől, ezek a céljai ma a nép ellenségeinek. Ezek a kísérletek azonban mind sorra megbuknak, mert nem találják többé termő talajra az ifjúság sorai között.

Jugoszlávia Népi Ifjúságának céljai annyira világosak és érthetők mindenki számára, annyira egyeznek az ifjúság érdekeivel, hogy minden becsületesebben gondolkodó ifjúnak be kell látnia, hogy a helye egyedül csak ott lehet. »Jugoszlávia Népi Ifjúságán kívülálló ifjúsághoz tartozni ... mondotja Tito marsall a III. Plénum kiküldötteinek ... annyit jelent, mint azokhoz tartozni, akik az új Jugoszlávia ellen vannak, mert nekünk a Népi Ifjúságban egy meghatározott, összes népeink számára közös célunk, közös programunk van, amiben nincs semmi, ami összejöttözne a munkásság parasztság és a becsületes értelmiség érdekeivel.«

TALÁLKOZÁS

Irta: Lénárd László

Megjelent a HID márciusi száma, olvastam a Magyar Szóban. Ez a hír egy érdekes történetet juttat az eszembe.

Valamikor, 1936 körül még a HID ifjúsága idején fiatal hévvel már buzgó olvasója voltam. Egy barátomtól jöttem, akinél többen rendszeresen összejöttünk és a HID-át, vagy egyéb haladó szellemű írásokat olvastunk.

Korátavaszi vasárnap délután volt, a hó rég elolvadt, a járda száraz volt. Ilyenkor vasárnap délután csak kevesen jártak erre, azok is olyan magamfajta, üreszebű munkanélküliek, akiket a korzó és a korzó szépei nem igen érdekeltek.

Felértem a délutáni viták kavargtak, gondolataimat rendez-

gettem és összefüggést próbáltam teremteni az elhangzott szavak kusza össze-visszaságában. Zsebemben a HID legujabb száma volt. Egyszerre valaki megszólított:

— Fiatalember, maga is olvassa a Hidat.

Meglepve néztem rá, talán csak nem gondolatolvasó.

— Zsebéből kilátszik a Hid. Máskor fordítva tegye zsebre, hogy a fej befelé nézzen, mert nemcsak barátot szerezhet magának — mondotta mosolyogva.

Rokonszenves fiatalember volt annak ellenére, hogy magamillata éhenkórász volt, amit kopott ruhája is elárult.

Barátságosan nyújtotta kezét. Örömmel szorítottam meg, ez a kézszorítás őszinte és meleg volt.

— Nagy János — mondotta, pedig alacsony ember volt, akár csak én.

Behívott a közeli házba, ahol házmester volt. Itt tudtam meg, hogy nős ember és családos. Zenta környékéről való, most itt dolgozik a Vojvogyanszka livnicában, ahonnan én mint szervezett munkás pár hónappal azelőtt röpültem ki, mert részt vettem a küszöbön álló sztráik megszervezésében.

Ettől az alkalomtól kezdve eljártunk egymáshoz, megismerte barátainat, együtt vitatkoztunk, sajnos rövid ideig. Visszautazott szülőfalujaiba, azután nem hallottam róla semmi többet.

Nemrégén az utcán menet katonacsapattal találkoztam. Vigjátékosokkal jöttek szembe velem: »Druzse Titó, druzse Titó...« zengett az utca, politikai biztosuk is velük énekelt. Az arca ismerős volt, de nem tudtam honnan. Galléria aránysarkán két piros eső. Észrevett ő is. Rámnézett, pár pillanatig gondolkodott, aztán mosollyal az arcán felém intott. Most már én is megismertem. Nagy János volt. Örömmel öleltük és csókoltuk egymást. Élsz? — volt az első szavunk szinte egyszerre, mire az örömtől szóhoz jutottunk. Még egyszer megöleltük egymást, megbeszéltük, hol találkozunk, azután intott bajtársai után. Ma újra messze van, úgy hiszem Beogradban teljesít szolgálatot.

Milyen nagy kár, hogy kevés magyar fiú vett részt a népiel-szabadító harcban, hogy kevés magyar olvasta abban az időben a HID-at. Ma nem ábrándoznának: »ezeréves határokról«, »történelmi jogokról«, »zöldasztalra verésről«, még azután az óriási hibák után is és akkor is, amikor mi magyarok négyévi fasiszta kengyelhordozás után itt ma szabadok vagyunk, egyenlők, nem bántanak velünk, minn legyőzöttekkel, rabszolgákkal.

Nekünk becsületes demokrata magyaroknak meg kell véde-
nünk a magyar nép becsületét. A fasiszta örületből kigyógyítha-
tatlantokat, mint bélpoklosokat el kell különítenünk. Akik nem akar-
ják kivenni a részük a gazdasági és politikai ujjaépítésből, azoknak
nincs keresnivalójuk szabad hazánk szabad polgárai között.

URAL AZ ARANYHEGY

Írta: Magyarevics Nemanya

Emlékezetünkben élnek még azok az izgalmas napok, mikor minden
hazáinak elállt a lélekzete, mikor szemünket a térképre szegeztük és fi-
gyeltük a győzelemre vagy halálra elszánt két óriás harcának látszólag
váltakozó eredményeit. Filmszerűen peregtek a nevek; Donbasz, Krivo-
rozsje, Dnjepropetrovszk, Zaproszje, Dnieprostoj, Charkov, Kiev. Az
egész délvidék kiirítve, veszve. E nevek tényleges értelmét és jelentősé-
gét csak akkor foghatjuk fel, ha szem előtt tartjuk, hogy a déli részek
elvéstése által a SSSR egész szén és fémtermelésének 60%-át veszette.
A leningrádi körzet pari ereje a legkisebb mértékre csökkent. A szta-
lingrádi fémipari üzemek romokban heverték.

Az ellenség hencegve közölte a világgal, hogy a szövet ipar meg-
semmisült.

Távol és kíváncsi szemek előtt rejtve, trombita és vásári dobok zaja
nélkül a legnagyobb csendben, de elszántan és határozottan megkezdő-
dött a Szovjet Szövetség győzelmének előkészítése: hallatlan méretű
terv megvalósítása.

E terv szerint az Ural volt a Vörös Hadsereg arzenálja.

A mai Ural-lakók ősei adták hazájuknak az »Ural« nevet, ami »Arany
hegy«-et jelent. És valóban, kevés olyan hely van a földkerekségen, ahol
ily mesébeillő mennyiségben volna felhalmozva az arany, vas, nafta, drá-
ga kő, szén, platina, cink, réz, ólom, nickel, krom, kobalt, mangán stb.
Hogy lássuk milyen óriási gazdagság rejlik az Arany hegyben, elegendő
megemlíteni, hogy a tudósok az Ural hegységben eddig 800 különböző
ásványt találtak.

Több évszázad óta ismeretes már az Ural mérhetetlen gazdagsága.
De az Ural-vidéknek csak az októberi forradalom után jutott valóban
nagy szerep. 1913-ban a cári Oroszország ipari termelésében csak 4,7%-al
szerepelt, míg 1927-ben az 1913 évi ipari termelését 11%-al haladta meg.
Már a szoviet hatalom első hónapjaiban szovjetország megteremtői Le-
nin Iljics Vladimír és Sztalin Viszarionovics József előrendű feladatnak
tűzték ki az Ural termelési erejének fejlesztését, amely az 1941—42-es